

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2015/5

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2015 -5

<p>Zaaknummer: 14/4685/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 juni 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Vermissing; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Voorgescreven procedure gevolgd voor indienen beklag, verschoonbare termijnoverschrijding. Klager alsnog ontvankelijk in beklag. Niet gebleken dat is geregistreerd dat telefoon uit preciosazak is gehaald. Stelling dat klager hierbij niet aanwezig was niet betwist door directeur. Handtekening op preciosazak niet van klager. Vermissing ring voor rekening en risico directeur. Schade niet eenvoudig te begroten. Beklag gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 15/0578/GA</p> <p>Datum uitspraak: 15 juni 2015</p>	<p>Dwangmedicatie; Behandelplan; Informatieplicht</p>	<p>Overgelegd behandelplan bevat niet alle informatie als opgesomd in uitspraak 13/3550/GA (tussenbeslissing). In behandelplan ontbrekende informatie blijkt wel uit overige stukken en dat wordt in dit geval voldoende geacht. A-dwangbehandeling niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 15/0787/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 juni 2015</p>	<p>Zorgplicht wijze van betrachten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur had nader onderzoek moeten verrichten naar mogelijkheden om bepaalde websites, die klager voor zijn jurisprudentie onderzoek zou willen raadplegen, op de white list te plaatsen, zoals bijvoorbeeld www.rechtspraak.nl. Door directeur is niet weersproken dat er bij het onderwijs en het Re-integratie centrum voldoende computers en personeel beschikbaar zijn en dat er voldoende toezicht is. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 15,=.</p>	<p>blz. 12</p>

<p>Zaaknummer: 14/4770/GA</p> <p>Datum uitspraak: 10 juni 2015</p>	<p>Disciplinaire straffen procedureel; Schade</p>	<p>Directeur had voorwaardelijke disciplinaire straf dienen op te leggen onder de voorwaarde van vergoeding van de schade aan het matras. De waarde ten tijde van het veroorzaken van de schade is bepalend voor omvang schade. Die waarde wordt op €100 geschat. Beroep gegrond. Terugstorting € 81,51 op rekening van klager.</p>	<p>blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 15/0636/GA</p> <p>Datum uitspraak: 4 juni 2015</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>In rapport van het IBT is slechts geschreven dat dit rapport naar waarheid is opgemaakt. In tegenstelling tot wetboek van Strafvordering mbt opsporingsambtenaren kent Pbw geen regeling mbt op ambtseed opmaken van verslagen. Beroepscommissie gaat er dan ook vanuit dat verslagen opgemaakt door piw-ers niet op ambtseed zijn opgemaakt.</p>	<p>blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 14/4189/GA</p> <p>Datum uitspraak: 1 juni 2015</p>	<p>Ordemaatregel aanleiding; Ordemaatregel procedureel; Ordemaatregel afzondering</p>	<p>Aan klager is een time-out van vijf minuten op cel opgelegd. Dit wordt aangemerkt als bewaardersarrest. Nu klager oogcontact bleef zoeken met een vrouwelijke zbiw-er is deze beslissing niet onredelijk of onbillijk. Overigens wordt opgemerkt dat een behandelplan op zichzelf niet een basis kan zijn voor het opleggen van bewaardersarrest. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 15</p>

<p>Zaaknummer: 15/0380/GA</p> <p>Datum uitspraak: 1 juni 2015</p>	<p>Motiveringsbeginsel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur voornemens positief te beslissen op verzoek om plaatsing in kliniek. Selectiefunctionaris heeft vereiste instemming, op dezelfde gronden als die waarop de directeur voornemens was het verzoek toe te wijzen, niet gegeven. Directeur heeft vervolgens het verzoek afgewezen op dezelfde gronden als die waarop hij dat verzoek eerder had willen toewijzen. Gelet daarop voldoet die beslissing niet aan de daaraan te stellen motiveringseisen. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 25,-.</p>	<p>blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 15/0383/GA</p> <p>Datum uitspraak: 29 mei 2015</p>	<p>Mededelingsplicht; Verblijfsplan; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Aan klager waren vrijheden toegekend in het kader van de ISD-maatregel. De directeur heeft die vrijheden ingetrokken. Dat is een wijziging van het individuele begeleidingsplan en maakt daardoor deel uit van het verblijfsplan. Het verblijfsplan wordt opgenomen in het pen dossier. Gelet daarop had van die intrekking schriftelijk mededeling moeten worden gedaan anders kan de beslissing niet worden getoetst op redelijkheid en billijkheid, waardoor een mogelijkheid tot rechtsbescherming is ontnomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 35,=</p>	<p>blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 15/0405/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 april 2015</p>	<p>Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Beroepscommissie heeft onherroepelijk beslist over a-dwangbehandeling en duur daarvan. Klager kan niet opnieuw beroep instellen ook niet nu a-dwangbehandeling in ander PPC is voortgezet. Dit is slechts anders indien sprake is van nieuwe feiten, maar daarvan is hier geen sprake. Niet-ontvankelijk in beroep.</p>	<p>blz. 19</p>

<p>Zaaknummer: 15/0916/GM</p> <p>Datum uitspraak: 22 juni 2015</p>	<p>Medische verzorging toegang tot</p>	<p>Ook al is tandarts beperkt in inrichting aanwezig en sprake van een wachtlijst, een gedetineerde die aangeeft pijnklachten te hebben moet op enige wijze sneller bij de tandarts terecht kunnen dan in onderhavige zaak het geval is geweest. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 15/0395/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 juni 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Voorwerpen op cel; Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Voortduren inbeslagname telefoon is vatbaar voor beklag en niet onredelijk, maar beklag gegrond vanwege niet uitreiken ontvangstbewijs. Inrichting heeft mede opsporingshandelingen t.a.v. telefoon verricht, maar is daartoe niet bevoegd. Schending privacy. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 15/0992/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 juni 2015</p>	<p>Mededelingsplicht; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Hoewel de wet dat niet regelt, dient de inrichting dient ook bij inbeslagname van een eigendom van klager op zijn stageplek buiten de inrichting een bewijs van ontvangst aan klager te geven. Beroep hoofd inrichting ongegrond, tegemoetkoming klager € 10,=.</p>	<p>blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 14/4712/TA</p> <p>Datum uitspraak: 10 juni 2015</p>	<p>Zorgplicht niet betrachten; Persoonlijke verblijfsruimte</p>	<p>Hoewel in regelgeving niets is opgenomen over raambekleding heeft te gelden dat als een verblijfsruimte is voorzien van raambekleding op de inrichting de zorgplicht rust er voor te zorgen dat deze naar behoren functioneert. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p>	<p>blz. 24</p>

<p>Zaaknummer: 15/0070/TA en 15/213/TA</p> <p>Datum uitspraak: 1 juni 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen schending van recht op privacy door vermeldingen van feitelijke aard in ochtendbulletins dat klager niet heeft ingegrepen bij een incident c.q. geen uitleg geeft over zijn aandeel m.b.t. de sfeer in huis en begeleid wordt. Geen schending van recht op vrijheid van meningsuiting door verwijdering van gesprekken die klager heimelijk had opgenomen en op intranet had geplaatst. Beklag/beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 26</p>
<p>Zaaknummer: 15/0168/TA</p> <p>Datum uitspraak: 1 juni 2015</p>	<p>Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet gerechtvaardigde schending van klagers privacy door vermelding in middagbulletin dat m.b.t. hem melding is gedaan bij AMK door iemand van buiten de inrichting. Noodzaak informatie voor handhaven orde en veiligheid in inrichting niet gebleken. Beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 20,</p>	<p>blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 14/4735/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 mei 2015</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Externe psychiater niet bevooroordeeld enkel omdat hij eerder dwangtraject heeft geadviseerd. Zonder medicatie geen perspectief op behandeling terwijl gevaar hoog blijft. Inmiddels verbetering toestandsbeeld en vrijwillige inname medicatie; onderzocht wordt of dit schijnaanpassing of bestendige positieve ontwikkeling betreft. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 28</p>
<p>Zaaknummer: 15/0484/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 mei 2015</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Geen belemmering als tweede niet bij de behandeling betrokken psychiater werkzaam is bij dezelfde inrichting als de behandelend psychiater. A-dwangbehandeling is laatste mogelijkheid om de zeer lang bestaande behandelimpasse te doorbreken. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 30</p>

<p>Zaaknummer: 14/3407/JA</p> <p>Datum uitspraak: 22 juni 2015</p>	<p>Cameratoezicht; Ordemaatregel afzondering</p>	<p>Bevoegdheid tot opleggen cameraobservatie bij ordemaatregel afzondering valt niet duidelijk af te leiden uit wet en regelgeving. Volgens beroepscommissie is in dat geval beslissing tot cameratoezicht voorbehouden aan de directeur. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>blz. 31</p>
--	--	---	----------------

Zaaknummer:

14/4685/GA

Datum uitspraak:

23 juni 2015

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Brand, J.G.A. van den
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de p.i.
Alphen aan den Rijn

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Vermissing ;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Richtlijn betreffende voorwerpen van
ingeslotenen in justitiële inrichtingen
d.d. 9 december 2013 kenmerk 460022;
Pbw art. 61

Samenvatting:

Voorgescreven procedure gevolgd
voor indienen beklag, verschoonbare
termijnoverschrijding. Klager alsnog
ontvankelijk in beklag. Niet gebleken
dat is geregistreerd dat telefoon uit
preciosazak is gehaald. Stelling dat
klager hierbij niet aanwezig was niet
betwist door directeur. Handtekening op
preciosazak niet van klager. Vermissing
ring voor rekening en risico directeur.
Schade niet eenvoudig te begroten.
Beklag gegrond, tegemoetkoming €
50,=.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft op 1 mei 2014 bemerkt dat

zijn ring zich niet meer in de preciosazak
bevond en op 9 mei 2014 beklag
ingediend door middel van een formulier
van de p.i. Lelystad waarop is vermeld
dat zijn klacht niet in behandeling
zal worden genomen als hij de klacht
niet eerst met het afdelingshoofd en
de directeur bespreekt. Klager heeft
aangegeven dat hij de in de p.i. Lelystad
voorgescreven procedure heeft gevolgd
voordat hij in beklag kon gaan en
daarom een dag te laat was met zijn
beklag.

Gelet op RSJ 21 augustus 2014,
14/1625/GA, is in de onderhavige
situatie sprake van een verschoonbare
termijnoverschrijding - in dit geval
gaat het om een dag - en zal de
beroepscommissie de uitspraak van
de beklagrechtter vernietigen en klager
alsnog ontvangen in het beklag.

De directeur heeft niet gemotiveerd
betwist dat de preciosazak van klager
een ring bevatte en heeft geen lijst
van de inhoud van de preciosazak
overgelegd,

Uit de Richtlijn betreffende voorwerpen
vaningeslotenen in justitiële inrichtingen
van

9 december 2013 kenmerk 460022
volgt dat bij elke verbreking van de
preciosazak de gedetineerde aanwezig
is. Door de directeur is erkend dat
personeel van de badafdeling op verzoek
van de politie een mobiele telefoon heeft
gehaald uit klagers preciosazak, terwijl
niet is gebleken dat dit is geregistreerd
zoals voorgescreven onder punt 4
van de Richtlijn. De directeur heeft
klagers stelling dat hij niet aanwezig
was bij de opening van zijn preciosazak
niet betwist. Bovendien heeft de
beroepscommissie vastgesteld dat de

handtekening op de preciosazaklijst niet van klager is. In dit licht bezien is de beroepscommissie van oordeel dat de vermissing van klagers ring voor rekening en risico komt van de directeur. De beroepscommissie zal het beklag alsnog gegrond verklaren.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager. Uitgangspunt is dat de tegemoetkoming bedoeld is voor door een klager ondervonden ongemak. In geval er sprake is van schade en indien die schade eenvoudig is te begroten, is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. In het onderhavige geval is de schade niet eenvoudig vast te stellen. Klager heeft de hoogte van de schade niet gestaafd nu hij geen aankoopbon heeft overgelegd en de waarde van de ring ook niet op een andere wijze is vast komen staan.

De beroepscommissie zal de tegemoetkoming voor het ondervonden ongemak vaststellen op € 50,=. Voor een eventuele schadevergoeding kan klager een verzoek doen aan de directeur van de inrichting of zich richten tot de civiele rechter.

Zaaknummer:

15/0578/GA

Datum uitspraak:

15 juni 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.

Plaisir, MSc J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Behandelplan;
Informatieplicht

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e; Pm art. 21b, 22

Samenvatting:

Overgelegd behandelplan bevat niet alle informatie als opgesomd in uitspraak 13/3550/GA (tussenbeslissing). In behandelplan ontbrekende informatie blijkt wel uit overige stukken en dat wordt in dit geval voldoende geacht. A-dwangbehandeling niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Te verstrekken informatie
Op grond van het bepaalde in artikel 68, tweede lid, van de Pbw dient de beroepscommissie een beslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling te toetsen aan de in de inrichting geldende wettelijke voorschriften en de redelijkheid en billijkheid. Hiervoor is het nodig dat de beroepscommissie toereikend wordt geïnformeerd. In dit kader heeft de beroepscommissie in haar uitspraak van 2 april 2014 – kenmerk 13/3550/GA (tussenbeslissing) – overwogen dat voor de beoordeling inzage in onderdelen van het behandelplan noodzakelijk is en dat in het toe te zenden (uittreksel van het) behandelplan in ieder geval moet staan:
a. dat is voorzien in de mogelijkheid om, indien dit noodzakelijk is, ten aanzien van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen (artikel 46c, aanhef en onder a in

samenhang bezien met artikel 46d van de Pbw)

b. de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);

c. de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm);

d. of er overeenstemming over het geneeskundig behandelplan is (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Pm);

e. welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken weg te nemen dan wel af te wenden (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);

f. de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); en

g. het gevaar (als bedoeld in artikel 46a van de Pbw) dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken.

In deze zaak heeft de directeur (een deel van) het behandelplan overgelegd.

Het behandelplan verschaft informatie voor de onderdelen a t/m d. De overige informatie (onderdelen e t/m g) staat in andere overgelegde documenten, zoals de adviezen van twee psychiaters, een verslag van de behandeling en de toelichting van de directeur. De beroepscommissie constateert dat in dit opzicht niet is voldaan aan de hiervoor genoemde overweging omtrent de inhoud van het behandelplan. Hiermee ligt de vraag voor welke gevolgen dit heeft voor haar beslissing. Op grond van de door de directeur overgelegde stukken, in onderling verband bezien, acht de beroepscommissie zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

De beroepscommissie benadrukt echter dat, met het oog op een adequate rechtsbescherming van gedetineerden, van belang is dat het behandelplan en daaraan gerelateerde bijlagen geactualiseerde en concrete informatie over de voornoemde onderdelen bevat.

Inhoudelijke beoordeling

Alvorens de beslissing tot a-dwangbehandeling is genomen, heeft de directeur advies ingewonnen bij de behandelend psychiater van klager en bij een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht.

Uit de psychiatrische adviezen en het overgelegde behandelplan komt het volgende naar voren. Klager heeft een schizoaffectieve stoornis van het bipolaire type. Thans bestaan klachten die passend zijn bij een psychotische episode. Hij heeft uitgebreide bizarre wanen met magische denkbeelden en verstoorte lichaamsbelevingen. Klager

heeft geen ziektebesef en -inzicht. Klager zondert zich in toenemende mate af, verschijnt nauwelijks meer op de afdeling en wordt steeds somberder. In januari 2015 heeft hij zichzelf gesneden in zijn nek. Er bestaat gevaar dat klager zich van het leven zal beroven of zichzelf ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen. Daarnaast bestaat het gevaar dat hij zichzelf ernstig zal verwaarlozen. Klager is niet bereid vrijwillig medicatie in te nemen. Verschillende psychiaters hebben klager de noodzaak van consequente inname van medicatie (antipsychotica) uitgelegd. Vanaf het moment van binnenkomst is geprobeerd klager te motiveren tot vrijwillige inname van medicatie. Klager heeft zich echter van meet af aan niet behandelbaar opgesteld. De personeelsleden op de afdeling maken zich ernstige zorgen over klagers geestelijke toestand en zijn elke ochtend bang te moeten constateren dat klager zich van het leven heeft beroofd. Doel van de mediatie is dat klager minder last heeft van psychotische klachten, waardoor de dreiging van suïcide afneemt en klager weer gaat deelnemen aan het sociale verkeer op de afdeling. Klager heeft in 2014, in het kader van een b-dwangbehandeling, antipsychotica toegediend gekregen met goed effect: hij verscheen weer op de afdeling en ondernam weer activiteiten.

De directeur heeft voorts een op 18 januari 2015 opgemaakt rapport overgelegd. In dit rapport staat: "Tijdens het uitdelen [...] constateerde [personeelslid] dat [klager] zichzelf had gesneden in de halsstreek. [...] [Klager] vertelde dat hij een suïcidepoging had gedaan."

Gelet op het vorenstaande en op de toelichting van de directeur ter zitting over klagers lichaamsbeleving, acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft, dat klager vanuit die stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder a en c van de Pbw (voor zichzelf) veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Tevens is het voor de beroepscommissie aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Voor wat betreft de duur van de a-dwangbehandeling – drie maanden – overweegt de beroepscommissie dat deze haar niet onredelijk voorkomt, nu uit de verschafte informatie naar voren komt dat structurele medicatie-inname nodig is om klagers psychiatrische toestandsbeeld te stabiliseren. De beslissing van de directeur om bij klager, voor de duur van drie maanden, een dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
15/0787/GA

Datum uitspraak:
11 juni 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de

Burke, U.P.
Schudel, prof.dr. W.J.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie De Schie te Rotterdam

Trefwoorden:

Zorgplicht wijze van betrachten;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

European Prison Rules art. 23 lid 1 en 6, 98 lid 2

Samenvatting:

Directeur had nader onderzoek moeten verrichten naar mogelijkheden om bepaalde websites, die klager voor zijn jurisprudentie onderzoek zou willen raadplegen, op de white list te plaatsen, zoals bijvoorbeeld www.rechtspraak.nl. Door directeur is niet weersproken dat er bij het onderwijs en het Re-integratie centrum voldoende computers en personeel beschikbaar zijn en dat er voldoende toezicht is. Beroep gegrond, tegemoetkoming van € 15,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft eerder geoordeeld dat een gedetineerde in bepaalde gevallen gebruik moet kunnen maken van een computer ter voorbereiding van de tegen hem lopende strafzaak. Klager heeft aangevoerd dat hij ter voorbereiding van zijn complexe zaak gebruik wil maken van een computer met internettoegang ten behoeve van het raadplegen van jurisprudentie, nu in de bibliotheek van de inrichting geen jurisprudentie beschikbaar is. De beroepscommissie

stelt vast dat klager er belang bij heeft zijn zaak te kunnen voorbereiden. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur nader onderzoek had moeten verrichten naar de mogelijkheden om bepaalde websites, die klager voor zijn jurisprudentie onderzoek zou willen raadplegen op de white list te plaatsen, zoals bijvoorbeeld www.rechtspraak.nl. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat klager in zijn beroepschrift heeft gesteld dat er bij het onderwijs en het Re-integratie centrum voldoende computers en personeel beschikbaar zijn en dat er voldoende toezicht is. Dit is door de directeur niet weersproken.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard.

De beroepscommissie acht termen aanwezig om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

14/4770/GA

Datum uitspraak:

10 juni 2015

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.
Bentham, R. van
Bol, mr. A.T.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Schade

Artikelen:

Pbw art. 51, 53

Samenvatting:

Directeur had voorwaardelijke disciplinaire straf dienen op te leggen onder de voorwaarde van vergoeding van de schade aan het matras. De waarde ten tijde van het veroorzaken van de schade is bepalend voor omvang schade. Die waarde wordt op €100 geschat. Beroep gegrond. Terugstorting € 81,51 op rekening van klager.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 51 van de Pbw bepaalt – voor zover hier van belang – het volgende: “1. De directeur kan wegens het begaan van feiten als bedoeld in artikel 50, eerste lid, de navolgende disciplinaire straffen opleggen:
a. opsluiting in een strafcel dan wel een andere verblijfsruimte voor ten hoogste twee weken;
b. (...)
(...)
4. De oplegging van een straf laat onverlet de mogelijkheid voor de directeur om terzake van de door de gedetineerde toegebrachte schade met hem een regeling te treffen. (...).”

Artikel 53 van de Pbw bepaalt het volgende:

“1. Een straf kan geheel of ten dele voorwaardelijk worden opgelegd. De proeftijd bedraagt ten hoogste drie maanden.
2. (...).”

De directeur heeft klager verplicht de schade aan het matras te vergoeden op straffe van een disciplinaire straf van zeven dagen opsluiting op eigen cel. Een wettelijke grondslag voor die specifieke wijze van afdoening ontbreekt. De wet bevat wel de mogelijkheid een disciplinaire straf op te leggen onder de voorwaarde van schadevergoeding. Uit de Memorie van toelichting bij artikel 53 van de Pbw blijkt dat de wetgever voor de oplegging van de voorwaardelijke disciplinaire straf onder meer dit soort schadevergoedingskwesties voor ogen heeft gehad (TK 1994-1995, 24263, nr. 3, p. 69). Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard.

In verband met het vaststellen van een geldelijke tegemoetkoming is nog het volgende van belang. Aannemelijk is geworden dat de schade aan de matras voor de verantwoordelijkheid van klager kan worden gebracht. Bij het vaststellen van de omvang van de schade gaat het in het algemeen om de waarde van een voorwerp ten tijde van het veroorzaken van de schade en niet om de nieuwwaarde. Nu de matras minder dan een jaar oud is, schat de beroepscommissie de waarde ervan naar redelijkheid en billijkheid op € 100,-.

Om redenen van doelmatigheid zal als volgt worden beslist. Van de reeds betaalde schade hoeft een bedrag van € 100,- niet aan klager te worden teruggestort, maar dat is anders voor het restant van € 81,51. Dat bedrag dient zo spoedig mogelijk op een rekening van klager te worden

overgemaakt. Voor een afzonderlijke geldelijke tegemoetkoming ziet de beroepscommissie daarnaast geen termen aanwezig.

Zaaknummer:

15/0636/GA

Datum uitspraak:

4 juni 2015

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Schagen, J.
Bruggeman, drs. F.M.J.
Boerhof, R. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de locatie Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding

Artikelen:

Pbw art. 50, 51

Samenvatting:

In rapport van het IBT is slechts geschreven dat dit rapport naar waarheid is opgemaakt. In tegenstelling tot wetboek van Strafvordering mbt opsporingsambtenaren kent Pbw geen regeling mbt op ambtseed opmaken van verslagen. Beroepscommissie gaat er dan ook vanuit dat verslagen opgemaakt door piw-ers niet op ambtseed zijn opgemaakt.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een

andere beslissing leiden dan die van de beklagrechter. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. In tegenstelling tot hetgeen de beklagrechter heeft overwogen is het rapport Melding Algemeen van een lid van het Interne Bijstandsteam (IBT) van 2 juli 2014 geen op ambtseed opgemaakt rapport, reeds nu in het betreffende rapport niets is vermeld over een eventueel afgelegde ambtseed of ambtsbelofte. In het rapport is slechts geschreven dat het naar waarheid is opgemaakt. In het wetboek van Strafvordering is een expliciete regeling opgenomen voor het op ambtseed opmaken van verslagen door opsporingsambtenaren. Een dergelijke regeling is er niet in de Pbw en de beroepscommissie gaat er dan ook vanuit dat verklaringen en verslagen opgemaakt door piw-ers niet op ambtseed zijn opgemaakt.

Zaaknummer:

14/4189/GA

Datum uitspraak:

1 juni 2015

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Schagen, J.
Bruggeman, drs. F.M.J.
Boerhof, R. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij het PPC te Amsterdam

Trefwoorden:

Ordemaatregel aanleiding;
Ordemaatregel procedureel;

Ordemaatregel afzondering

Artikelen:

Pbw art. 23 en 24

Samenvatting:

Aan klager is een time-out van vijf minuten op cel opgelegd. Dit wordt aangemerkt als bewaardersarrest. Nu klager oogcontact bleef zoeken met een vrouwelijke zbiw-er is deze beslissing niet onredelijk of onbillijk. Overigens wordt opgemerkt dat een behandelplan op zichzelf niet een basis kan zijn voor het opleggen van bewaardersarrest. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat op 18 september 2014 aan klager een zogenaamde time out is opgelegd. In de Pbw noch in de memorie van toelichting wordt een dergelijke ordemaatregel met naam genoemd. Feitelijk hield de time out in dat klager vijf minuten is afgezonderd op zijn eigen cel. Op grond van het bepaalde in artikel 24, vierde lid, van de Pbw in samenhang bezien met artikel 23, eerste lid onder a, van de Pbw kan een gedetineerde in afzondering worden geplaatst indien onverwijldde tenuitvoerlegging van de afzondering noodzakelijk is in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting (bewaardersarrest). Daarvan dient de directeur onverwijld op de hoogte te worden gesteld. Uit hetgeen de directeur ter zitting heeft aangevoerd blijkt dat de directeur in september 2014 aanwezig was bij het ochtendrapport, alwaar de time out onverwijld aan de directeur is medegedeeld. Dit staat tevens vermeld in de dagverslaglegging over klager.

Nu klager – na twee keer hiervoor te zijn gewaarschuwd – oogcontact bleef zoeken met een vrouwelijke zbiw-er, is de beroepscommissie van oordeel dat klagers gedraging (een onverwijldde tenuitvoerlegging van) de aan klager opgelegde time out noodzakelijk maakte met het oog op de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting. De beroepscommissie is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing niet onredelijk of onbillijk is. Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter bevestigen met wijziging van de gronden.

Overigens merkt de beroepscommissie op dat door de directeur is aangevoerd dat in het behandelplan is vastgelegd onder welke voorwaarden een time out kan worden gegeven. Dit behandelplan, dat eenzijdig, zonder consensus van de gedetineerde en derhalve niet conform de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen is opgesteld, kan echter op zichzelf niet de basis zijn voor het opleggen van een penitentiaire maatregel, te weten het bewaardersarrest.

Zaaknummer:

15/0380/GA

Datum uitspraak:

1 juni 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de Bunt, prof.dr. H.G. van de Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:

Motiveringsbeginsel; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 43; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 31

Samenvatting:

Directeur voornemens positief te beslissen op verzoek om plaatsing in kliniek. Selectiefunctionaris heeft vereiste instemming, op dezelfde gronden als die waarop de directeur voornemens was het verzoek toe te wijzen, niet gegeven. Directeur heeft vervolgens het verzoek afgewezen op dezelfde gronden als die waarop hij dat verzoek eerder had willen toewijzen. Gelet daarop voldoet die beslissing niet aan de daaraan te stellen motiveringseisen. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 25,-.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 43 van de Pbw luidt – voor zover hier van belang –:

“-1. (...)
-2. (...)
-3. De directeur draagt zorg voor overbrenging van de gedetineerde naar de daartoe bestemde plaats, indien de in het eerste lid omschreven zorg en hulp dit noodzakelijk maken en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.”

Artikel 31 van de Regeling luidt – voor zover hier van belang –:

“-1. De directeur kan, na instemming van de selectiefunctionaris, besluiten een al dan niet onherroepelijk

veroordeelde gedetineerde in een verslavingskliniek te plaatsen, indien de klinische opname in de verslavingskliniek als detentievervangende behandeling geïndiceerd is en de overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming. (...)
-2. (...)
(...)”

De directeur van de locatie Zuid heeft, naar aanleiding van een verzoek van klager voor een extramurale plaatsing als bedoeld in de artikelen 43 van de Pbw en 31 van de Regeling, op welk verzoek hij voornemens was positief te beslissen, aan de selectiefunctionaris om instemming gevraagd. De selectiefunctionaris heeft die instemming, op dezelfde gronden als die waarop de directeur voornemens was het verzoek toe te wijzen, geweigerd. De directeur heeft vervolgens – met aanhaling van de gronden waarop de selectiefunctionaris zijn instemming heeft geweigerd – dat verzoek afgewezen.

Nu evenwel de selectiefunctionaris zijn instemming heeft geweigerd, zonder nader te motiveren waarom het positieve advies van de directeur niet kan worden gevolgd en de directeur de gronden die hij eerder ter onderbouwing van zijn positieve advies had aangevoerd, nu zonder meer voor een afwijzing van het verzoek hanteert, kan niet gezegd worden dat deze beslissing voldoet aan de motiveringseisen die aan een dergelijke beslissing moeten worden gesteld. De uitspraak van de beklagcommissie kan daarom niet in stand blijven en zal worden vernietigd. Het beklag dient alsnog gegrond te

worden verklaard.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming en zal de hoogte daarvan vaststellen op € 25,=.

Zaaknummer:

15/0383/GA

Datum uitspraak:

29 mei 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Bunt, prof.dr. H.G. van de
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie
Esserheem te Veenhuizen

Trefwoorden:

Mededelingsplicht; Verblijfsplan;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 44i

Samenvatting:

Aan klager waren vrijheden toegekend in het kader van de ISD-maatregel. De directeur heeft die vrijheden ingetrokken. Dat is een wijziging van het individuele begeleidingsplan en maakt daardoor deel uit van het verblijfsplan. Het verblijfsplan wordt opgenomen in het pen dossier. Gelet daarop had van die intrekking schriftelijk mededeling moeten worden gedaan anders kan de beslissing niet worden getoetst op redelijkheid en billijkheid, waardoor een

mogelijkheid tot rechtsbescherming is ontnomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 35,=

Rechtsoverwegingen:

Aan klager is, in het kader van de tenuitvoerlegging van de ISD-maatregel, in eerste instantie een aantal vrijheden toegekend, welke vervolgens weer zijn ingetrokken. Van die beslissing tot intrekking is geen schriftelijke neerslag opgemaakt en aan klager uitgereikt. De intrekking betreft een wijziging van het individueel begeleidingsplan van klager en maakt daardoor deel uit van het verblijfsplan, welk verblijfsplan op grond van het bepaalde in artikel 44i van de Penitentiaire Maatregel moet zijn opgenomen in het penitentiair dossier van klager. Alleen al om die reden dient er een schriftelijke neerslag (een mededeling) van dit soort beslissingen te worden opgemaakt. Die mededeling dient daarnaast ook op schrift te worden gesteld omdat daardoor de beslissing van de directeur toetsbaar wordt in geval van beklag en beroep. Nu er geen schriftelijke beslissing is, kan de beslissing van de directeur niet op redelijkheid en billijkheid worden getoetst, waardoor aan klager een mogelijkheid tot rechtsbescherming wordt ontnomen. Gelet daarop moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de daaraan door de wet te stellen eisen. De uitspraak van de beklagcommissie kan daarom niet in stand blijven en het beklag dient alsnog gegrond te worden verklaard.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming. Zij

zal voor de bepaling van de hoogte daarvan aansluiting zoeken bij de tegemoetkomingen zoals toegekend in de gevallen waarbij niet is voldaan aan de te stellen eisen bij een zogenaamde 'degradatie-beslissing' in het kader van het DBT. Zij stelt de hoogte van de tegemoetkoming vast op € 35,=.

Zaaknummer:
15/0405/GA

Datum uitspraak:
23 april 2015

Beroepscommissie:
Vegter, mr. P.C.
Rutten, mr. M.A.G.
Nat, mr. M.M. van der
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:
Dwangmedicatie
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:
Pbw art. 46a t/m 46e; Pm art. 21 t/m 23

Samenvatting:
Beroepscommissie heeft onherroepelijk beslist over a-dwangbehandeling en duur daarvan. Klager kan niet opnieuw beroep instellen ook niet nu a-dwangbehandeling in ander PPC is voortgezet. Dit is slechts anders indien sprake is van nieuwe feiten, maar daarvan is hier geen sprake. Niet-ontvankelijk in beroep.

Rechtsoverwegingen:
Op 5 december 2014 heeft de directeur van het PPC van de p.i. Amsterdam Over-Amstel beslist ten aanzien van

klager a-dwangbehandeling toe te passen voor de duur van drie maanden. Klager is tegen die beslissing in beroep gekomen. Bij uitspraak van 12 februari 2015 (14/4522/GA) heeft de beroepscommissie geoordeeld dat de beslissing om bij klager a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden toe te passen niet kan worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk.

De beroepscommissie heeft in die uitspraak onherroepelijk geoordeeld over de toepassing van a-dwangbehandeling ten aanzien van klager en over de duur van die a-dwangbehandeling. Klager kan in principe niet opnieuw beroep instellen tegen (de voortdurende of uitvoering van) die a-dwangbehandeling, ook niet nu die a-dwangbehandeling in een ander PPC (voorwaardelijk) is voortgezet. Het vorenstaande lijdt slechts uitzondering indien na overplaatsing nieuwe feiten en omstandigheden aan het licht komen die tot een ander oordeel moeten leiden. De enkele overplaatsing van klager naar het PPC van de p.i. Vught vormt evenwel niet een dergelijke omstandigheid en van overige nieuwe feiten en omstandigheden die tot een ander oordeel moeten leiden is evenmin gebleken. Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie klager in zijn beroep niet-ontvankelijk verklaren.

Zaaknummer:
15/0916/GM

Datum uitspraak:
22 juni 2015

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Boer, J.G.J. de
Veldman, drs. B.G.J.
Lispert, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging toegang tot

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Ook al is tandarts beperkt in inrichting aanwezig en sprake van een wachtlijst, een gedetineerde die aangeeft pijnklachten te hebben moet op enige wijze sneller bij de tandarts terecht kunnen dan in onderhavige zaak het geval is geweest. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie concludeert op basis van de stukken dat klager bij binnenkomst op 21 juli 2014 aangaf dat er glazuur van zijn tanden was maar hij geen pijnklachten had. Op 25 augustus 2014 heeft klager een verzoekbriefje ingevuld. Op 26 augustus 2014 heeft de tandartsassistente naar klagers gebit gekeken en geconcludeerd dat klager verschillende gaatjes en een afgebroken kies had. Zij geeft aan dat klager zo spoedig mogelijk op de lijst van de tandarts geplaatst wordt. Op 1 september 2014 levert klager opnieuw een verzoekbriefje in. Op 2 september 2014 geeft de tandarts assistente aan dat zij niet weet of klager nog opgeroepen kan worden vanwege zijn korte straf tijd. Op 19 september 2014 dient klager een klacht in omdat hij nog steeds niet bij de tandarts is geweest

en dat hij pas op de 70e dag van zijn detentie een tandarts kan bezoeken. Dat is in de p.i. Arnhem.

De beroepscommissie overweegt dat ook al is de tandarts beperkt in de inrichting aanwezig waardoor er sprake is van een wachtlijst om bij de tandarts te komen, een gedetineerde die aangeeft pijnklachten te hebben, te meer waar de staat van het gebit door de assistente beoordeeld is, op enige wijze sneller bij de tandarts terecht moet kunnen dan in onderhavige zaak het geval is geweest. De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de tandarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. Klager zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:
15/0395/TA

Datum uitspraak:
29 juni 2015

Beroepscommissie:
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
alleensprekende beklagrechtter bij FPC
Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel
Voorwerpen op cel
Telefoon

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 23, 29, 56; EVRM art. 8

Samenvatting:

Voortduren inbeslagname telefoon is vatbaar voor beklag en niet onredelijk, maar beklag gegrond vanwege niet uitreiken ontvangstbewijs. Inrichting heeft mede opsporingshandelingen t.a.v. telefoon verricht, maar is daartoe niet bevoegd. Schending privacy. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. Klagers klacht is naar het oordeel van de beroepscommissie gericht tegen een beslissing van het hoofd van de inrichting die een (vermeende) beperking inhoudt van klagers eigendomsrecht (artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens). Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 56, eerste lid, aanhef en onder e, van de Bvt zal de beroepscommissie klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag. De uitspraak van de beklagrechter op dit onderdeel zal derhalve worden vernietigd.

Vast staat dat de inrichting op 21 april 2014 in klagers kamer een mobiele telefoon heeft aangetroffen en deze in beslag heeft genomen, omdat het bezit daarvan binnen de inrichting niet is toegestaan. Voorts neemt de beroepscommissie als vaststaand aan dat het hoofd van de inrichting de in beslag genomen telefoon gedurende een

periode van ongeveer twee maanden onder zich heeft gehouden. Na die periode van ongeveer twee maanden is de telefoon in klagers kluisje op de afdeling geplaatst, van welk kluisje alleen het personeel de sleutel heeft.

Op grond van artikel 29, tweede lid, van de Bvt in samenhang gezien met artikel 23, vierde lid, van de Bvt draagt het hoofd van de inrichting zorg dat een in beslag genomen verboden voorwerp, hetzij onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van de verpleegde wordt bewaard, hetzij met toestemming van de verpleegde in diens aanwezigheid wordt vernietigd, hetzij aan een opsporingsambtenaar ter hand wordt gesteld met het oog op de voorkoming of opsporing van strafbare feiten.

Hoewel dit niet uit bovenstaand artikel blijkt, kan het hoofd van de inrichting tevens ervoor kiezen een in beslag genomen voorwerp door de verpleegde te laten uitvoeren dan wel dit voorwerp voor de verpleegde te verzenden. Het hoofd van de inrichting heeft het hiertoe strekkende verzoek van klager evenwel afgewezen. Uit de inlichtingen van de inrichting komt naar voren dat de inrichting onderzoek naar de mobiele telefoon nodig achtte, aangezien het vermoeden bestond dat klager betrokkenheid had bij verboden handel in de inrichting. Daartoe was het nodig dat het beslag voortduurde. Tegen deze achtergrond gezien is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing om het beslag te laten voortduren niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt.

Niettegenstaande het vorenstaande overweegt de beroepscommissie dat van het hoofd van de inrichting wordt verlangd dat hij de verpleegde, van wie een (verboden) voorwerp in beslag is genomen, duidelijkheid verschaft over wat er met dat voorwerp gaat gebeuren. Gebleken is dat de inrichting de in beslag genomen telefoon ten behoeve van klager heeft bewaard, maar de inrichting heeft klager daarvan destijds niet door middel van een bewijs van ontvangst, zoals in de Bvt is voorgeschreven, op de hoogte gebracht. Gelet hierop zal het beklag op formele gronden gegrond worden verklaard. Nu de inbeslagname noch de weigering de telefoon terug te geven als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt, acht de beroepscommissie geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie als volgt. Vast staat dat de inrichting, zonder dat klager hiervan op de hoogte was, de in beslag genomen mobiele telefoon van klager gedurende een periode van ongeveer twee maanden niet slechts heeft bewaard, maar ook in werking heeft gelaten (en daartoe steeds heeft opgeladen). In die periode heeft de inrichting de telefoon gecontroleerd en heeft zij gemonitord door wie is gebeld en berichten zijn verstuurd naar klagers mobiele telefoon. Voorts heeft de inrichting ter zitting meegedeeld dat door het personeel is gebeld naar de telefoonnummers die in klagers mobiele telefoon stonden.

Door op bovenstaande wijze te handelen

heeft de inrichting naar het oordeel van de beroepscommissie inbreuk gemaakt op klagers recht op privacy (artikel 8, eerste lid, EVRM). Het feit dat deze handelingen zijn verricht ten aanzien van een in de inrichting verboden voorwerp doet hier niet aan af. De vraag is of de inrichting deze inbreuk heeft mogen maken. Ingevolge artikel 8, tweede lid, van het EVRM kan het recht op privacy alleen worden ingeperkt als voor die inperking een wettelijke grondslag bestaat en indien die inperking noodzakelijk is met het oog op één van de in dat artikel genoemde belangen.

Gebleken is dat klager door de inrichting werd verdacht van betrokkenheid bij (onder meer) handel in drugs. Gelet hierop acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat de hierboven genoemde handelingen niet enkel zijn verricht om meer inzicht in klagers contacten te verkrijgen (zoals door de inrichting is gesteld) maar ook met het doel de betrokkenheid van klager en zijn contacten bij drugshandel nader te onderzoeken. Het door de inrichting uitgevoerde onderzoek heeft naar het oordeel van de beroepscommissie derhalve mede omvat handelingen die zijn verricht ter voorkoming of opsporing van strafbare feiten (drugshandel). Daarom ligt de vraag voor of de inrichting bevoegd is dergelijke handelingen te verrichten.

Om de orde en veiligheid in de inrichting te kunnen handhaven heeft de wetgever in de Bvt expliciet een aantal controle- en toezichtbevoegdheden voor het hoofd van de inrichting opgenomen. Eén van die bevoegdheden betreft de

mogelijkheid tot inbeslagname van verboden voorwerpen. Op grond van artikel 29, tweede lid, juncto artikel 23, vierde lid van de Bvt kunnen verboden voorwerpen onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van de verpleegde worden bewaard, hetzij met toestemming van de verpleegde in diens aanwezigheid worden vernietigd, hetzij aan een opsporingsambtenaar ter hand worden gesteld met het oog op de voorkoming of opsporing van strafbare feiten. De wet voorziet niet in de bevoegdheid van de inrichting tot het verrichten van als opsporingshandelingen te kwalificeren handelingen, terwijl deze bevoegdheid ook niet uit (een) wel verleende controle- en opsporingsbevoegdheden annex bevoegdheid voortvloeit.

Nu is gebleken dat de inrichting niet bevoegd was 'opsporingshandelingen' met klagers telefoon te verrichten, omdat een wettelijke grondslag daartoe ontbreekt, is sprake van een ongerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op privacy. Gelet hierop zal het beroep gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter worden vernietigd en het beklag alsnog gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing(en) niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij zal, in aanmerking genomen de duur van de privacy schending, aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 50,=.

Zaaknummer:

15/0992/TA

Datum uitspraak:

23 juni 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Raes, dr. B.C.M.
Water, mr. R. van de
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie FPC De Rooyse Wissel
te Venray

Trefwoorden:

Mededelingsplicht
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 29, jo 23

Samenvatting:

Hoewel de wet dat niet regelt, dient de inrichting dient ook bij inbeslagname van een eigendom van klager op zijn stageplek buiten de inrichting een bewijs van ontvangst aan klager te geven. Beroep hoofd inrichting ongegrond, tegemoetkoming klager € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat klager geen beroep heeft ingediend tegen de inhoudelijke ongegrondverklaring van het beklag over de inbeslagname van zijn webserver. Daarom wordt voorbijgegaan aan de stelling dat het beklag gegrond had moeten worden verklaard vanwege 'undue delay' bij het doen van de uitspraak door de beklagcommissie.

Nu alleen de inrichting beroep heeft ingediend tegen de gegrondverklaring van het beklag betreffende het niet schriftelijk meedelen van de inbeslagname van een webserver van klager op klagers externe stageplek, is in beroep uitsluitend aan de orde of de inrichting klager een schriftelijke mededeling van inbeslagname van een webserver op klagers stageplaats buiten de inrichting had moeten uitreiken, nadat het de inrichting duidelijk was geworden dat de desbetreffende webserver klagers eigendom is.

Artikel 29, in verbinding met artikel 23, vierde lid, Bvt bepaalt, voor zover hier van belang, dat van inbeslagname van een eigendom van een verpleegde in de inrichting een bewijs van ontvangst ten behoeve van die verpleegde wordt afgegeven.

De Bvt geeft geen regeling voor inbeslagname van goederen van een verpleegde die zich bevinden op werkplek van de verpleegde buiten de inrichting. Hoewel de wettelijke regeling betrekking heeft op goederen in de inrichting, dient naar het oordeel van de beroepscommissie de regeling van artikel 29, in verbinding met artikel 23, vierde lid, Bvt redelijkerwijs van overeenkomstige toepassing te worden verklaard in het geval van inbeslagname van eigendommen van een verpleegde in een extern bedrijf waar hij in het kader van zijn tbs-behandeling werkzaam is. Het afgeven van een bewijs van ontvangst van een inbeslaggenomen goed aan de eigenaar heeft immers tot doel die eigenaar van de inbeslagname op de hoogte te stellen, zodat die eigenaar desgewenst

tegen de inbeslagname op kan komen of andere stappen kan ondernemen. Gelet hierop moet de inrichting ook bij inbeslagname buiten de kliniek van een goed dat toebehoort aan een verpleegde een ontvangstbewijs aan hem als eigenaar afgeven, ook als pas na verloop van tijd blijkt dat hij de eigenaar van het inbeslaggenomen goed is. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

De beroepscommissie zal bepalen dat aan klager een tegemoetkoming van € 10,= toekomt.

Zaaknummer:
14/4712/TA

Datum uitspraak:
10 juni 2015

Beroepscommissie:
Woensel, mr. A.M. van
Bos, drs. W.A.Th.
Wouda, drs. J.E.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC de Kijvelanden
te Poortugaal

Trefwoorden:
Zorgplicht niet betrachten; Persoonlijke
verblijfsruimte

Artikelen:
regeling eisen persoonlijke
verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen;
European Prison Rules art.18.1

Samenvatting:
Hoewel in regelgeving niets is

opgenomen over raambekleding heeft te gelden dat als een verblijfsruimte is voorzien van raambekleding op de inrichting de zorgplicht rust er voor te zorgen dat deze naar behoren functioneert. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In toelichting op de Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen wordt onder meer het volgende gesteld:

“Met deze regeling wordt invulling gegeven aan de in het eerste lid van artikel 16 van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden geformuleerde opdracht aan de Minister van Justitie regels te stellen omtrent de eisen waaraan de verblijfsruimte van de verpleegde dient te voldoen.

Als perspectief is, naar analogie van het uitgangspunt voor de in het kader van de raad van Europa tot stand gebrachte Europese Gevangenisregels (...) gekozen voor het geven van minimeisen ten behoeve van de rechtspositie van de verpleegde. De persoonlijke verblijfsruimte is voor hem immers de plaats waar zich tijdens de tenuitvoerlegging van de verpleging zijn privé-leven afspeelt en waar hem derhalve een minimum aan comfort en, voor zover mogelijk binnen het kader van de verpleging, waarborgen voor zijn privacy dienen te worden geboden”.

Artikel 18.1 van de European Prison Rules luidt:

“The accommodation provided for prisoners, and in particular all sleeping accommodation, shall respect human dignity and, as far as possible, privacy, and meet the requirements of health

and hygiene, due regard being paid to climatic conditions and especially to floor space, cubic content of air, lighting, heating and ventilation”.

Klager heeft, anders dan door de inrichting is betoogd, reeds in zijn klaagschrift van 8 oktober 2014 aangevoerd dat hij in zijn kamer geen gordijnen heeft en dat hij 's ochtends last heeft van het licht. Ter zitting van de beroepscommissie heeft klager gesteld dat hij al op de eerste dag van zijn plaatsing op de Z.I.Z.-afdeling, 8 oktober 2014, op die afdeling heeft geklaagd dat de luxaflex voor het raam van zijn kamer kapot was, hetgeen niet is weersproken door de inrichting.

Aan de inrichting kan worden toegegeven dat de Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële TBS-inrichtingen geen verplichting inhoudt de verblijfsruimte van een verpleegde te voorzien van raambekleding. Maar in het kader van een goede bejegening van verpleegden en tegen de achtergrond van de strekking van die Regeling en artikel 18.1 van de European Prison Rules heeft te gelden dat als een verblijfsruimte is voorzien van raambekleding, op de inrichting de zorgplicht rust te bewerkstelligen dat deze naar behoren functioneert en te zorgen voor tijdig herstel bij ontoereikend functioneren. Nu klager op 8 oktober 2014 heeft geklaagd over de defecte luxaflex in zijn kamer en de inrichting pas na de zitting van de beklagcommissie van 12 december 2014 die luxaflex heeft gerepareerd, moet worden geconstateerd dat het hoofd van de inrichting voormelde zorgplicht niet heeft betracht.

Het beroep van het hoofd van de inrichting zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0070/TA en 15/213/TA

Datum uitspraak:

1 juni 2015

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Van der Hoevenkliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 56, 58
GW art. 7, 10
EVRM art. 8

Samenvatting:

Geen schending van recht op privacy door vermeldingen van feitelijke aard in ochtendbulletins dat klager niet heeft ingegrepen bij een incident c.q. geen uitleg geeft over zijn aandeel m.b.t. de sfeer in huis en begeleid wordt. Geen schending van recht op vrijheid van meningsuiting door verwijdering van gesprekken die klager heimelijk had opgenomen en op intranet had geplaatst. Beklag/beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot a:

Met betrekking tot het ochtendbulletin van 17 oktober 2014, ter zake waarvan de beklagcommissie geen uitspraak heeft gedaan, overweegt de beroepscommissie dat het betreffende beklag is gedateerd 26 oktober 2014 en dat derhalve voor dit ochtendbulletin het beklag, gelet op de termijn als vermeld in artikel 58, vijfde lid, van de Bvt, te laat is ingediend. Het beklag met betrekking tot de ochtendbulletins van 14 oktober 2014 en 20 oktober 2014 is tijdig ingediend.

Op grond van artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, van de Bvt kan een verpleegde beklag doen tegen een beslissing van het hoofd van de inrichting die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens deze wet gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. Klager meent dat zijn recht op privacy is geschonden door vermelding van zijn gegevens in de ochtendbulletins van 14 en 20 oktober 2014. Naar het oordeel van de beroepscommissie had klager moeten worden ontvangen in zijn beklag. De beroepscommissie zal derhalve op dit punt de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvangen in het beklag.

In het betreffende ochtendbulletin van 14 oktober 2014 is vermeld dat klager aanwezig was bij een incident, een passieve houding aannam door niet in te grijpen en daarmee zijn verantwoordelijkheid niet nam. De staf verwacht dat hij dat in het vervolg wel doet. In het ochtendbulletin van 20

oktober 2014 is vermeld dat klager in gesprek geen uitleg kan geven over zijn aandeel met betrekking tot de sfeer in huis en de samenwerking niet toezegt. Hij wordt begeleid door huis. Naar het oordeel van de beroepscommissie betreft het bovenstaande vermeldingen van feitelijke aard. Niet aannemelijk is geworden dat met deze vermeldingen de privacy van klager wordt geschonden. De beroepscommissie zal derhalve het beklag alsnog ongegrond verklaren.

Met betrekking tot b. kan hetgeen in beroep is aangevoerd naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Met betrekking tot c. overweegt de beroepscommissie dat klager heimelijk gesprekken van personeelsleden heeft opgenomen en deze als bestanden op intranet heeft geplaatst. Naar het oordeel van de beroepscommissie is vast komen staan dat dergelijke bestanden niet op intranet thuishoren. Klager is in de gelegenheid gesteld om de bestanden van intranet af te halen, maar hij heeft dit geweigerd, waarna de bestanden door de inrichting zijn verwijderd. De beroepscommissie is van oordeel dat hiermee klagers recht op vrijheid van meningsuiting niet is geschonden en zal in zoverre het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

Overigens is in de huidige gedragscode multimedia niet duidelijk beschreven

wat dienaangaande de voorgeschreven gedragscode dient te zijn. De beroepscommissie heeft van de inrichting begrepen dat de betreffende gedragscode momenteel wordt aangepast.

Zaaknummer:

15/0168/TA

Datum uitspraak:

1 juni 2015

Beroepscommissie:

Bakker, mr.drs. F.A.M.

Maanicus, mr. R.M.

Marle, prof.dr. H.J.C. van

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 66

GW art. 10

EVRM art. 8

Samenvatting:

Niet gerechtvaardigde schending van klagers privacy door vermelding in middagbulletin dat m.b.t. hem melding is gedaan bij AMK door iemand van buiten de inrichting. Noodzaak informatie voor handhaven orde en veiligheid in inrichting niet gebleken. Beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 20,=.

Rechtsoverwegingen:

In het middagbulletin van de inrichting van 6 oktober 2014 dat onder medeverpleegden en personeelsleden is verspreid, is vermeld dat

“Klager gehoord heeft dat er melding is gedaan bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling door iemand van buiten de inrichting. Wat het vervolg is van deze melding is nog niet bekend. Klager vindt het bericht heel vervelend, maar heeft rustig gereageerd.”

Naar het oordeel van de beroepscommissie vormt het verspreiden van deze gegevens onder medeverpleegden een schending van klagers privacy.

De vraag is of deze schending te rechtvaardigen is. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet het geval. Weliswaar heeft de inrichting aangegeven dat in het kader van de gezamenlijke verantwoordelijkheid van personeel en verpleegden voor de orde en veiligheid in de inrichting deze informatie over klager wordt verspreid, maar in hoeverre deze informatie noodzakelijk is voor het handhaven van de orde en veiligheid in dit concrete geval is niet terug te vinden. Daarbij komt dat aannemelijk is geworden dat verspreiding van deze informatie juist een onveilige situatie teweeg heeft gebracht. Klager is op het bovenstaande aangesproken door een medeverpleegde en betrokken geraakt in een ruzie/handgemeen.

De schending van klagers privacy kan niet worden gegrondvest op één van de andere uitzonderingsgronden als vermeld in artikel 8, tweede lid, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het argument van de inrichting dat de voorgestane handelwijze onderdeel uitmaakt van de behandelfilosofie kan naar het oordeel van de beroepscommissie de schending

van klagers privacy niet rechtvaardigen.

De beroepscommissie zal, gelet op het bovenstaande, het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Gelet op het feit dat de vermelde informatie voorbarig was, gebleken is onjuist te zijn en er sprake is van een behoorlijke schending van klagers privacy bepaalt de beroepscommissie de hoogte van de tegemoetkoming op € 20,=.

De beroepscommissie ziet geen aanleiding om voorts een beslissing te nemen in de zin van artikel 66, derde lid, van de Bvt.

Zaaknummer:

14/4735/TA

Datum uitspraak:

29 mei 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie hoofd van FPC Dr S.
van Mesdag te Groningen

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b, onder a

Samenvatting:

Externe psychiater niet bevooroordeeld enkel omdat hij eerder dwangtraject heeft geadviseerd. Zonder medicatie geen perspectief op behandeling terwijl gevaar hoog blijft. Inmiddels verbetering toestandsbeeld en vrijwillige inname medicatie; onderzocht wordt of dit schijnaanpassing of bestendige positieve ontwikkeling betreft. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie acht zich op basis van de stukken en de ter zitting gegeven toelichtingen voldoende voorgelicht om op het beroep te beslissen en wijst het verzoek van klagers raadsman om aanhouding van de behandeling van het beroep af.

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van een zogenoemde a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar, dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een inrichting moet verblijven. Er behoeft geen sprake te zijn van een acuut dreigend gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling.

Op grond van artikel 16c, tweede lid, Bvt dient ten behoeve van de beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling te worden

overgelegd:

- een verklaring van de behandelend psychiater, alsmede
- een verklaring van een psychiater die de verpleegde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was.

Uit deze verklaringen dient te blijken dat:

- de persoon op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en
- dat een geval zich voordoet als bedoeld in artikel 16b, onder a, Bvt. De verklaringen moeten met redenen zijn omkleed en ondertekend.

De beroepscommissie is van oordeel dat het feit dat de externe psychiater Van E. eerder heeft geoordeeld over een dwangtraject van klager op zich geen grond oplevert voor de conclusie dat deze psychiater bevooroordeeld is. Een psychiater wordt geacht op een deskundige en professionele wijze een oordeel te geven over de aan hem of haar voorgelegde casus. In onderhavige casus is de keuze van de inrichting om juist psychiater Van E. te vragen voor een second opinion begrijpelijk gelet op zijn specialisatie en het feit dat hij klager al kent.

De beroepscommissie is van oordeel dat verder aan alle formele vereisten voor oplegging van a-dwangbehandeling is voldaan. In het bijzonder merkt de beroepscommissie op dat psychiater K. de beslissing bevoegd heeft genomen, nu alle psychiaters in de inrichting zijn aangewezen als plaatsvervangend hoofd van de inrichting en psychiater K. niet betrokken is bij de behandeling van klager.

De toepassing van a-dwangbehandeling dient te voldoen aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Uit de stukken komt naar voren dat vanwege klagers psychotische waanstoornis en aanvankelijke weigering tot een medicamenteuze behandeling er geen perspectief is op een succesvolle behandeling terwijl het gevaar onverminderd hoog blijft. Dit laatste blijkt uit de suïcidepoging van klager (spijker in hand slaan, slagader doorbijten) en de voortdurende dreiging van agressief gedrag. De omstandigheid dat klagers toestandsbeeld inmiddels blijkt te zijn verbeterd en hij vrijwillig medicatie inneemt, doet hier niets aan af. De beroepscommissie begrijpt uit de toelichting van het hoofd van de inrichting dat de inrichting wil onderzoeken of hier sprake is van schijnaanpassing of van een bestendige positieve ontwikkeling. Tegen deze achtergrond kan de beslissing van het hoofd van de inrichting tot toediening van a-dwangbehandeling bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0484/TA

Datum uitspraak:

29 mei 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Wouda, drs. J.E.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

hoofd van FPC De Pompestichting te Nijmegen

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art 16b onder a

Samenvatting:

Geen belemmering als tweede niet bij de behandeling betrokken psychiater werkzaam is bij dezelfde inrichting als de behandelend psychiater. A-dwangbehandeling is laatste mogelijkheid om de zeer lang bestaande behandelimpasse te doorbreken. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van een zogenoemde a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar, dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een inrichting moet verblijven. Er hoeft geen sprake te zijn van een acuut dreigend gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling.

Op grond van artikel 16c, tweede lid, Bvt dient ten behoeve van de beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling te worden overgelegd:
- een verklaring van de behandelend psychiater, alsmede

- een verklaring van een psychiater die de verpleegde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat:

- de persoon op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en
- dat een geval zich voordoet als bedoeld in artikel 16b, onder a, Bvt. De verklaringen moeten met redenen zijn omkleed en ondertekend.

De beroepscommissie is van oordeel dat de door klager aangevoerde formele bezwaren worden weerlegd door de overgelegde stukken. In het bijzonder merkt de beroepscommissie op dat het feit dat de niet bij de behandeling betrokken tweede psychiater werkzaam is bij dezelfde inrichting als de behandelend psychiater in het licht van de uitspraak van de Hoge Raad van 8 november 2013 (ECLI:NL:HR:2013:1138) geen belemmering hoeft te zijn.

De toepassing van a-dwangbehandeling dient te voldoen aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beroepscommissie begrijpt dat de inrichting de toediening van dwangmedicatie als een laatste mogelijkheid ziet om de al zeer lange tijd bestaande behandelimpasse te doorbreken en een plaatsing in een longstay te voorkomen. De inrichting heeft – zo begrijpt de beroepscommissie – aandacht voor de bijwerkingen die klager van de gebruikte medicatie ondervindt. Tegen deze achtergrond kan de beslissing van het hoofd van de inrichting tot toediening van

a-dwangbehandeling bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3407/JA

Datum uitspraak:

22 juni 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.
Boer, J.G.J. de
Lucas, mr. E.
Lispert, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Cameratoezicht; Ordemaatregel afzondering

Artikelen:

Bjj 4, 25a; Regeling straf- en afzonderingscel justitiële jeugdinrichtingen art. 26

Samenvatting:

Bevoegdheid tot opleggen cameraobservatie bij ordemaatregel afzondering valt niet duidelijk af te leiden uit wet en regelgeving. Volgens beroepscommissie is in dat geval beslissing tot cameratoezicht voorbehouden aan de directeur. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie acht zich op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting voldoende voorgelicht over de zaak en wijst het verzoek om aanhouding derhalve af.

In de onderhavige zaak heeft het afdelingshoofd aan klager de maatregel van afzondering onder cameratoezicht opgelegd. Niet ter discussie is dat de beslissing tot plaatsing in afzondering genomen mocht worden door het afdelingshoofd. Aan de orde is enkel de vraag of de beslissing tot cameratoezicht een aan de directeur voorbehouden beslissing is. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag positief en overweegt hiertoe het volgende.

Het op 1 september 2001 in werking getreden artikel 4 van de Bjj geeft onder het vierde lid aan welke beslissingen aan de directeur zijn voorbehouden. Hierbij is wel opgenomen de beslissing tot afzondering, maar niet opgenomen de beslissing tot cameratoezicht. De tegelijkertijd in werking getreden Regeling straf- en afzonderingscel justitiële jeugdinrichtingen (hierna: de Regeling) geeft in artikel 26 aan dat de directeur, indien de lichamelijke of geestelijke toestand van de jeugdige dit noodzakelijk maakt, kan bepalen dat de jeugdige dag en nacht door middel van een camera wordt geobserveerd. In de MvT bij dat artikel wordt vermeld dat het hier gaat om een beslissing die is voorbehouden aan de directeur. Geconcludeerd kan worden dat de Bjj en de Regeling op dit punt niet in overeenstemming met elkaar zijn. Op 1 juli 2005 is de in artikel 26 van de Regeling opgenomen bepaling opgenomen in de Bjj in artikel 25a. In de memorie van toelichting op de wetwijziging is op dit artikel 25a Bjj geen nadere toelichting gegeven, in de algemene toelichting over cameraobservatie wordt niet vermeld of en aan wie de beslissing tot oplegging van cameraobservatie zou zijn voorbehouden. Per 1 juli 2011 is het door de toevoeging van de leden vijf en zes aan artikel 4 van de Bjj mogelijk geworden dat de directeur een

afdelingshoofd machtigt enkele van de aan hem voorbehouden beslissingen te nemen. Hierbij is (in het vijfde lid onder b van artikel 4 Bjj) benoemd de beslissing tot plaatsing in afzondering. Achtergrond van de delegatie van bevoegdheid aan een afdelingshoofd, zo valt uit de MvT af te leiden, was dat het stelsel van voorbehouden beslissingen door de jeugdinrichtingen als beknellend werd ervaren. Uit de MvT bij deze wijziging van de Bjj blijkt verder dat een afdelingshoofd mag worden gemachtigd slechts de in het vijfde lid uitdrukkelijk genoemde beslissingen te nemen en dat de overige in het vierde lid genoemde beslissingen blijven voorbehouden aan de directeur. Waar het gaat om lichamelijke integriteit dient de directeur, die het hoogste gezag in de inrichting vertegenwoordigt, een beslissing te nemen over de noodzaak tot handelen. Daarbij wordt gewezen op de beslissing tot het verrichten van onderzoek in het lichaam (art 36 Bjj), tot het laten gedogen van een geneeskundige behandeling (art 37 Bjj) en tot de toepassing van mechanische middelen (art 38 Bjj). In geval van dringende noodzaak kan een personeelslid deze beslissingen nemen (voor korte duur). Nu de beslissing tot cameratoezicht niet is opgenomen in de in het vijfde lid genoemde uitzonderingen moet deze beslissing worden aangemerkt als aan de directeur voorbehouden. Het beroep van de directeur zal daarom ongegrond verklaard worden.